

4. KAPITOLA

...Je to člověk, říkala si, anebo aspoň býval. Tělo však bylo rozerváno na kusy a znovu sešito. Většina partií buď chyběla, nebo byla zdeformovaná a zčernalá, jako by prošla pecí. Mělo to oko, které po ní blýskalo, žebříček připomínající páteř, obratle zbavené svalstva a několik dalších nerozeznatelných částí anatomie. To bylo všechno. Že by taková věc mohla žít, bylo vyloučeno. To málo, co zbylo z masa, bylo beznadějně shnilé. A přece to žilo. Oko, byť bylo uhnízděné v hnilobě, si ji prohlíželo centimetr po centimetru, od hlavy až k patě.

Vůbec se v jeho přítomnosti nebála. Ta věc byla daleko slabší než ona. Trochu se ve své cele pohnula, aby si udělala špetku pohodlí., Jenže to bylo nemožné. Alespoň u tvora, jehož rozdrásané nervy spočívaly na zkrvaveném rukávě. Každá poloha, kterou by zaujal, byla bolestivá. To věděla určitě. Bylo jí ho líto. S lítostí přišlo uvolnění. Vydechla mrtvolný vzduch a nasála životodárný. Točila se jí hlava, protože mozek postrádal kyslík.

Vtom ta přišera promluvila - dírou v hlavě stažené z kůže. Vypravila ze sebe jedno jediné slovo.

To slovo bylo: „Julia.“

5. KAPITOLA

...To, jak si zahrával s Řádem řezné rány, byla opovážlivost. Nyní se o tom přesvědčoval. Ale všude - na světě i mimo něj - byly síly, které takovou opovážlivost povzbuzovaly, protože z ní těžily. To by ho samo o sobě ještě nezničilo. Ne. Jeho pravá chyba byla naivní víra, že *jeho* definice rozkoše se alespoň zčásti kryje s definicí, kterou uznávají cenobité.

Oni však ovládali nevypočitatelná utrpení. Vybavili ho přílišnou dávkou smyslnosti, až z toho málem šlel, a potom ho zasvětili do zážitků, po nichž se jeho nervy křečovitě zmítaly, aby je přivolaly zpět. Tomu říkali rozkoš. A možná to mysleli vážně. Třeba také ne. U těchto tvorů se to nedalo určit. Byli tak beznadějně, dokonale nevyzpytatelní. Neuznávali zásady odměny a trestu, aby mohl doufat, že získá nějaký odklad mučení či úlevu, a nepohnula s nimi žádná prosba o milost. Během týdnů a měsíců od vyřešení záhady Lemarchandovy krabičky to zkoušel mnohokrát, ale marně.

Na této straně schizmatu soucit neexistoval. Jenom nářek a smích. Někdy slzy radosti (trvajících jednou celou hodinu, jindy jako jedno vydechnutí), smích dostavující se paradoxně navzdory nějaké nové hrůze, chystané Inženýrem k prohloubení žalu.

Mučení se nadále zdokonalovalo; vynalézal je mozek, který znamenitě rozuměl povaze utrpení. Vězňové směli nahlížet do světa, který kdysi obývali. Jejich místa odpočinku - pokud zrovna neprožívali rozkoš - jim poskytovala výhled na prostor, v němž svého času luštili konfiguraci, která je sem přivedla. Ve Frankově případě to byl pokoj v horním patře domu číslo padesát pět v Lodovicově ulici.

Po většinu roku viděl jen tmu. Do domu totiž nikdo nevkročil. Až se konečně dostavili. Rory a půvabná Julia. Naděje ožila...

6. KAPITOLA

...Tak to by stačilo, umínila si. Neměla chuť ho vidět, jak ho Pán Bůh stvořil. Stačilo, že to došlo až sem...

Sáhla do kapsy u bundy.

„Jejda,“ zakňoural ubožáček.

Nůž zase pustila. „Copak je?“ zeptala se a ohlédla se po něm. Kdyby jeho stav už předtím neprozradil snubní prsten, poznala by, že je ženatý, podle spodků - vyboulených a sepraných. Nelichotivý kus oděvu zakoupený manželkou, která se na něj už dávno přestala dívat z hlediska sexu.

„Musím si odskočit,“ konstatoval. „Těch panáků bylo nějak moc.“

Mírně pokrčila rameny a otočila se zpátky ke dveřím.

„Bude to hned,“ zaznělo jí za zády. Ale ještě než ta slova vyřkl, zalovila v kapse bundy, a když vykročil ke dveřím, obrátila se, v ruce vražedný nůž.

Šel tak rychle, že čepel zahlédl až v posledním okamžiku. I pak měl ve tváři spíš údiv než strach. Byl to jen krátký pohled. Vzápětí měl ostří v sobě. Do břicha se zařízlo hravě jako do vyzrálého sýra. Julia nůž vytáhla a zabodla znova.

Sotva z něj vytryskla krev, byla si jista, že se pokoj zachvěl; cihly a malta se chvěly nedočkavostí, aby spatřily, jak krev prýští.

Mohla ten jev obdivovat jen vteřinu, než chudáček zasípal nadávku, a místo aby uhnul z dosahu nože, jak předpokládala, udělal krok k ní a vyrazil jí ho z ruky. Dýka se na zemi roztočila a narazila na lištu u zdi. Muž se na útočnici vrhl.

Rukou jí vjel do vlasů a pevně je sevřel v hrsti. Zdálo se, že nemá v úmyslu jí ublížit, ale utéct, neboť hned jak ji odtáhl ode dveří, sevření povolil. Narazila na stěnu, zahlédla, že zápasí s klikou a volnou rukou si svírá ránu.

Jednala rychle. Vrhla se po noži, vyskočila na nohy a běžela k němu. Povedlo se mu dveře pootevřít, ale ne dost. Čepel zabodla doprostřed trudovitých zad. Zaječel a pustil se kliky. To už dýku vyťahovala a okamžitě ji do něj zapíchla znova, ještě jednou, a ještě jednou. Ani ty rány nestačila počítat. Protože se mu nechtělo zůstat ležet a zemřít, útočila zuřivě dál. Klopýtal po místnosti, hekal a klel, krev mu stékala na zadek a nohy. Když už ten směšný boj trval celou věčnost, ztratil rovnováhu a klesl na podlahu.

Tentokrát věděla určitě, že ji smysly neklamou. Pokoj, nebo duch v něm, reagoval lehkým vydechnutím.

Odněkud zněl zvon...

Až potom zaznamenala, že ubožáček dodýchal. Přešla po zakrvácené podlaze k místu, kde ležel, a cynicky prohodila: „Máš dost?“

Pak si šla umýt obličej.

Když byla na odpočívadle, uslyšela, jak pokoj sténá. Jinak se to nedalo nazvat. Zastavila se a málem podlehla pokušení vrátit se tam. Jenže krev na rukou jí zasychala a k její lepivosti měla Julia odpor.

V koupelně si svlékla halenku s květinovým vzorkem, opláchla si nejprve ruce, potom poskvrněné paže a nakonec krk. Voda ji studila, ale zároveň vzpružila. Udělala jí dobře. Nato umyla nůž, opláchla umyvadlo a vykročila přes odpočívadlo, ani se neosušila a neoblékla.

Vlastně ani nemusela. Místnost byla rozpálená jako pec, jak energie mrtvol pulzovala ven z jejího těla. Daleko se nedostala. Krev na podlaze se plazila ke zdi, v níž byl Frank. Jen co se kapky přiblížily k liště u stěny, začaly se vařit a vypařovat. Pozorovala to jakoby v transu. Ale to ještě nebylo všechno. S mrtvolou se něco stalo. Unikaly z ní veškeré výživné prvky, tělo zachvátily křeče a vnitřnosti z něj byly v mžiku vysáty. Plyny úpěly ve střevech a hrdle, kůže před Juliinými užaslými očima vysychala. V jednom okamžiku umělý chrup zapadl zpět do chřtánu a dásně kolem se scvrkly.

Za chvíli bylo po všem. Zmizelo všechno, co mohlo být z hlediska výživy těla užitečné. Slupka, která zůstala, by neunesla ani hejno much. Julia byla u vytržení.

Náhle začala žárovka blikat. Podívala se na zeď, protože čekala, že se začne otřásat a vyvrhne jí z úkrytu milence. Ale ne. Žárovka zhasla. Jenom škvírami ve starých okenicích se dovnitř plížilo matné světlo.

10. KAPITOLA

...Systematicky osahávala stěny krabičky a prověřovala si hypotézu tím, že na ně tlačila a prohmatávala je. Štěrbinky jí prozradily celkové uspořádání hračky. Bez nich by mohla šest stran zkoumat donekonečna. Ale klíč, na který přišla, značně snížil počet možností, jak kostku rozložit. Přesto jich ještě zbývalo strašně moc.

Po nějaké době jí trpělivost přinesla růže. Cvaklo to a jeden z dílů se náhle vysunul z nalakovaných sousedních částí. Vnitřek byl nádherný. Naleštěný povrch jiskřil jako nejlesklejší perleť a v tom lesku se odrážely barevné stíny.

A ke všemu ještě za doprovodu hudby. Z krabičky se linula jednoduchá melodie. Mechanismus, který ji hrál, zatím neviděla. Uchvátilo ji to, a proto pátrala dál. Přestože již měla jeden kus pracně oddělený, neznamenal to, že by zbytek šel hravě. Každý další díl představoval tvrdý oříšek pro prsty a mozkové závitě. Odměnou za každé další vítězství bylo filigránské obohacení dosavadní melodie.

Promyšlenou sérií otáčení jedním směrem a zase v protisměru udolala již čtvrtý díl. Vtom uslyšela zvon. Přestala s tím a zahleděla se přímo před sebe.

Něco tady nehrálo. Buďto ji mámi unavený zrak, nebo se nepochopitelně pohnuly stěny bílé jako sníh. Odložila kostku, vylezla z postele a šla se podívat k oknu. Zvon zněl dál. Bylo to slavnostní vyzvánění. Poodhrnula záclonu. Byla

noc a větrno. Listí se prohánělo po nemocničním trávníku, ve světle lampy se shromažďovaly můry. Ačkoliv se to zdálo nepravděpodobné, zvuk zvonu nepřicházel zvenčí. Byl někde přímo za ní. Spustila záclonu a otočila se do místnosti.

V tom okamžiku žárovka na nočním stolku vzplála jako opravdový oheň. Instinktivně sáhla po rozložené krabici. Tyhle prapodivné úkazy s ní byly nějak spojené. Jakmile se jejich částí dotkla, světlo zhaslo.

Přesto nezůstala ve tmě a ani sama. Na konci postele zpozorovala slabé světélkování... a postavu. Její tělesný stav v ní vyvolal soucit - ty háčky a jizvy. Ale když to promluvilo, nemělo to hlas tvora zmítajícího se bolestí.

„Říká se tomu Lemarchandova konfigurace,“ řeklo to a ukazovalo na kostku. Podívala se na ni. Jednotlivé díly už nedržela v ruce, vznášely se jí několik centimetrů nad dlaní. Jako zázrakem se krabice bez viditelné pomoci zase složila dohromady. Díly do sebe zapadly a celá konstrukce se ve vzduchu neustále převracela. Najednou jí oči utkvěly na vyleštěném vnitřku, měla dojem, že vidí tváře duchů. Byly zkřivené, snad vlivem utrpení, nebo pohledu přes nerovné sklo, a kvílely. Potom se všechny části až na jednu spojily a návštěvník si opět vyžádal její pozornost.

„Ta krabice je prostředek, jak překonat hranici skutečného,“ vysvětloval. „Způsob, jak lze nás, cenobity, vyzvat...“

„Koho?“ vyhrkla.

„Vy jste to udělala z nevědomosti?“ dovtípil se. „Mám pravdu?“

„Ano.“

„To už se také stalo,“ prohlásil. „Ale tím si nepomůžete. Jakmile překročíte schizma, vezmeme si, co nám patří, a pak se cesta opět uzavře...“

„To je omyl...“

„Nepokoušejte se vzpírat. Není to ve vaší moci. budete mě muset doprovodit.“

Zavrtěla hlavou. Drastických nočních můr už si vytrpěla dost na celý život.

„Nepůjdu s vámi,“ bránila se. „Sakra, řekla jsem, že...“

Náhle se otevřely dveře. Stála v nich sestra, kterou neznala - nejspíš z noční směny.

„Volala jste?“ zeptala se.

Kirsty se podívala na cenobitu, pak na ošetřovatelku. Stáli nanejvýš metr od sebe.

„Ona mě nevidí,“ sdělil jí. „Ani neslyší. Patřím jenom vám, Kirsty. A vy mně.“

„Ne,“ odpověděla.

„Určitě?“ ujišťovala se sestra. „Zdálo se mi, že jsem zaslechla...“

Kirsty zavrtěla hlavou. Byl to šílený sen. Nic jiného než šílený sen.

„Měla byste ležet,“ pokárala ji sestra. „Jděte zase spát, prosím.“

A odešla.

„Raději půjdeme,“ vyzval ji cenobita. „Necháme je, ať si tady dělají tu svou fušeřinu, ne? Takové deprimující místo.“

„To nemůžete udělat,“ varovala ho.

Nicméně on k ní vykročil. Jak se k ní blížil, zacinkaly zvonečky zavěšené na jeho vyzáblých krčních svalech. Ze smradu, který z něj vycházel, se jí zvedl žaludek.

„Počkejte,“ zarazila ho.

„Jenom ne slzy, prosím. To by bylo mrhání vydařeným utrpením.“

„Krabička,“ připomněla mu v zoufalství. „Nezajímá vás, odkud ji mám?“

„Ani ne.“

„Od Franka Cottona,“ nedala se. „Říká vám to jméno něco? Frank Cotton.“

Cenobita se usmál.

„Ach, ano. Franka známe.“

„Ten tu záhadu také vyřešil, nemám pravdu?“

„Přál si rozkoš, a my jsme mu ji poskytli. Potom se cítil dotčený.“

„Co kdybych vás k němu zavedla...“

„On je živý?“

„Až moc živý.“

„A co navrhuje? Abych si ho vzal zpět místo vás?“

„Ano. Ano. Proč ne? Ano.“

Cenobita se od ní odtáhl. Pokoj si povzdechl.

„Jsem v pokušení,“ přiznal. A pak: „Ale možná mě podvádíte. Třeba lžete, abyste získala čas.“

„Proboha, já vím, kde je. Tohle mi udělal on.“ A ukázala modřiny na rukou.

„Jestli lžete...“ řekl. „...jestli se z toho jenom snažíte vykroutit...“

„To ne.“

„Tak nám ho tedy přiveďte živého...“

Úlevou jí bylo do pláče.

„...nechť se zodpovídá. A možná vám pak neroztrháme duši.“

11. KAPITOLA

...Bouře hněvu se za ní valila pokojem až ke dveřím. Zrovna brala za kliku, když zaslechla, jak se za ní rítí. Obrátila se a zjistila, že stojí krůček od ní, nůž v rozpražené ruce vibroval vlásek od jejího těla. V té poloze zkameněl, nemohl se pohnout ani o milimetr.

Už ho měli. Háčky měl zapíchané ve svalech na rukou a nohou i v obličeji. K nim byly připnuté řetízky a ty se pomalu utahovaly. Postřehla slaboulinký zvuk. Jak kladl odpor, ostny se mu zasekávaly do svalů. Ústa se mu roztáhla do šířky, krk a hrud' se rozbrázdily a roztrhly.

Nůž mu vypadl z dlaně. Vypravil ze sebe poslední nesouvislou nadávku, tělo se mu roztrásl; dělali si na něj nárok, a on boj s nimi prohrál. Centimetr za centimetrem ho táhli zpět doprostřed pokoje.

„*Jděte,*“ pokynul jí hlas jednoho z cenobitů. Už je neviděla. Vypařili se ve vzduchu zkropeném krví. Přijala jeho pobídku a otevřela dveře. Za jejími zády začal Frank křičet.

Sotva vkročila na odpočívadlo, sesypal se ze stropu poprašek omítky. Dům rachotil od základů po střechu. Věděla, že si musí pospíšet, než démoni, kteří tu řádili, celý dům rozboří.

I když moc času nezbývalo, nenechala si ujít aspoň krátký pohled na Franka, aby se ujistila, že už na ni nemůže zaútočit.

Byl *in extremis*, na víc než deseti místech chycený háčky a přibývaly nové a nové rány. Vězel pod osamělou žárovkou s roztaženýma rukama a nohama, dohnáný až k samé hranici schopnosti snášet utrpení, ba ještě za ni. V téhle fázi dal průchod řevu, který by v ní určitě vyvolal soucit, kdyby předtím bývala nepoznala jeho krutost.

Náhle křičet přestal. A po chvíli ticha, v posledním projevu vzdoru, natočil těžkou hlavu a hleděl na ni. Jejich pohledy se střetly. Z toho jeho vyprchala veškerá zášť a zlomyslnost. Oči z ní nespouštěl; leskly se jako perly v odpadcích.

Potom se řetízky o kousek utáhly, ale další řev už z něj cenobité nevymáčkli. Místo toho na Kirsty vyplázl jazyk a šlehal jím sem a tam mezi zuby v gestu nekajícné oplzlosti.

Pak ho rozpárali.

Končetiny mu odtrhli od trupu a hlavu z ramen, kolem změť úlomků kostí a horkost. Zabouchla za sebou dveře a za jejími zády něco dopadlo na zem. Asi jeho hlava, odhadla.

Potácela se po schodech dolů. Ze zdí vyli vlci, do toho burácel zvon a všude houstl vzduch, jakoby plný kouře. Ve skutečnosti se v něm však uhnízdili duchové raněných ptáků, nedbale sešitých. Těch, co už nikdy nevzlétnou.